

væsentlig Bestemmelse, og, naar Thinget forøvrigt vil stemme for Loven, saa kan denne Bestemmelse jo ikke være afgjørende.

Blechingberg: Det nærværende Lovforslag foreligger nu det høitærede Thing i en meget forandret Skikkelse, og, medens jeg, da Sagen sidst var til Afgjørelse i Landstinget, afholdt mig fra at stemme over dette Lovforslag, maa jeg nu stemme mod det. Det er nemlig langtfra efter min Anskuelse, at Forandringerne ere Forbedringer, og jeg troer, at ligesaa lidt Publicum som de vedkommende Mestere og Svende ere tjente med Loven, saaledes som den nu foreligger. Jeg tillod mig, da Sagen tidligere forhandlede, at udtale, hvorledes jeg fandt en særdeles Betænelighed ved denne Lovderi, at det er bekjendt, hvorledes det Næringsbrug, hvorom her er Spørgsmaal, i en ganske særdeles Grad er besværet ved den Mængde af Personer, der fra Udlandet strømme herind og concurrere med Landets Borgere i Henseende til det, hvorom her handles. Dette har hidtil været Tilfældet, og det vil naturligviis meget mere blive Tilfældet for Fremtiden, naar de Indskrænkninger, der hidtil have bestaaet, bortfalde, og denne Ulempe vil vise sig i forøget Grad, alt som man borttager ethvert indskrænkende Baand. Saaledes som Loven udgif fra Landstinget, var der dog en Indskrænkning i den Bestemmelse, Lovforslaget indeholdt om, at Enhver, som attraaede at vinde Borgerskab som Varbeer i Kjøbenhavn, førend dette meddeektes, skulde godtgjøre en vis Duellighed og derfor erlægge et vist i Lovforslaget bestemt Gebyr. Denne Garantie er nu bortfalden. Et Menneffe, der er aldeles raat, som ikke paa nogen som helst Maade har godtgjort, at han besidder endog den manuelle Færdighed, som man pleier at forlange af Personer i disse Stillinger, skal nu kunne vinde Borgerkab paa det omhandlede Næringsbrug.

Hvis jeg nu, naar jeg seer Sagen fra vedkommende Mestres og Svendes Standpunkt, i forøget Grad finder den Betænelighed, jeg tidligere har udtalt, og finder den stadfæstet ved det Andragende, der er meddeelt Thinget idag af den ærede Formand, saa kan jeg fra Publicums Standpunkt heller ikke finde, at de Forandringer, som ere stete i det af Landstinget vedtagne Lovforslag, fortjene at billiges. Det er visseelig af Vigtighed for Publicum, da de Herrer Læger ikke befatte sig med de Haandskræftninger, hvorom her er Spørgsmaal i Loven, — deels aldeles ikke befatte sig dermed og deels partielt ikke give sig af dermed — at vide, hvor man skal gaae hen for at faae en sliq Haandskræftning, at vide, hvor man i paakommende Tilfælde skal søge den Hjælp, man behøver, en Hjælp, der under visse Omstændigheder kan være yderst vigtig, og paa hvis betimelige Udelse vigtige Resultater kunne berøve. Fra dette Synspunkt fatte jeg megen Priis paa, at det, saaledes som Lovudkastet tidligere forelaa, af det ærede Thing var bestemt, at Enhver, der attraaede det nævnte Borgerkab, skulde godtgjøre sin Duellighed i at kopsatte og aarelade, at saaledes Loven selv indeholdt en Betryggelse for, at Publicum kunde finde den Hjælp, det i denne Henseende behøvede, — og som en saadan kan jo navnlig Aareladning være af den største Indflydelse i farlige Tilfælde — paa enhver Varbeerstue. Naar derimod denne Bestemmelse, som Landstinget i sin Tid vedtog, bortfalder, kan man i paatrængende Tilfælde, naar saadan Hjælp maaskee er høist fornøden, ikke vide, hvor man skal kunne søge den. Væfener kunne hænge udenfor Døren, og man kan gaae ind for at søge Hjælp, men faae det Svar: Nei, den kan ikke ydes, thi man har ikke de lovbestemte Betingelser.